

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.827 van 2 oktober 2014
in de zaak A. 213.563/XIV-35.927**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Franz Geleyn
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Berckmansstraat 104
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 1 september 2014, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 127.601 van 29 juli 2014 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 8 september 2014 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1.1. In het eerste onderdeel van het enige middel werpt verzoekster de
schending op van artikel 149 van de Grondwet, artikel 39/65 van de wet van 15 december
1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de
verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 870 van het

Gerechtelijk Wetboek. Verzoekster voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent dat zij zonder problemen kan terugkeren naar India, terwijl de verwerende partij in gebreke blijft aan te tonen dat de ambassade van de Indiase Republiek in België bereid is haar een “Identity Certificat” (IC) en een terugkeervisum af te leveren, en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet uitlegt waarom het past toepassing te maken van de theorie van het eerste land van asiel, terwijl de verwerende partij niet met zekerheid aantoont dat verzoekster kan terugkeren naar het Indiase grondgebied.

Daargelaten de vraag of verzoekster zich dienstig kan beroepen op de artikelen 2 en 870 van het Gerechtelijk Wetboek, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vast dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen en dat, in zoverre verzoekster volhoudt dat ze haar IC aan de begeleider heeft moeten afgeven, niet wordt aangetoond dat zij, desgevallend met de hulp van de Central Tibetan Administration, geen IC kan aanvragen aangezien uit de informatie blijkt dat effectief duplicaten van IC's worden uitgereikt. Ook wat betreft de vrees voor refoulement, baseert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat het non-refoulementprincipe in India de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet, dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten en dat, indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, hieruit alsnog niet concreet en gedocumenteerd kan blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Verzoeksters kritiek dat de commissaris-generaal niet zou aantonen dat verzoekster kan terugkeren naar het Indiase grondgebied en zij nooit zal worden teruggezonden naar China is, gelet op de devolutieve werking van het beroep met volle rechtsmacht bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet dienstig. Het eerste onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

1.2. In het tweede onderdeel van het enige middel werpt verzoekster de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/65 en 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet uitlegt waarom hij voorrang geeft aan de informatie verstrekt door de verwerende partij

boven de door haar aangebrachte informatie en dat de Raad geen antwoord geeft op de nieuwe elementen die verzoekster heeft bijgebracht in haar verzoekschrift.

Uit de lezing van het bestreden arrest blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de informatie die verzoekster heeft aangebracht in zijn beoordeling betreft. Zo wordt onder meer in punt 2.25 van het bestreden arrest verwezen naar de stukken 2, 3 en 4 die verzoekster bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.27 van het bestreden arrest vast dat “de door verzoekster aangebrachte informatie [...] gedeeltelijk [werd] verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden” en wordt in punt 2.28 van het bestreden arrest besloten dat haar “verwijzingen in het verzoekschrift naar andere informatie, vermag dit niet te wijzigen, minstens wordt niet aangetoond dat de sociale en economische situatie van de Tibetanen van die aard is dat dit een ernstige bedreiging zou inhouden”. In punt 2.31 van het bestreden arrest besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “de overige argumenten, stukken en documenten [...] de Raad niet in andere zin [kunnen] doen besluiten”. Hieruit blijkt genoegzaam dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de stukken die verzoekster heeft aangebracht wel degelijk in zijn beoordeling heeft betrokken zodat het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Die motiveringsplicht gaat niet zover dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen. Bovendien behoort de beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van aangebrachte stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in een beroepsprocedure tegen een beslissing van de commissaris-generaal over volle rechtsmacht beschikt. Het tweede onderdeel van het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Waar verzoekster aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet antwoordt op haar argumentatie betreffende haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar de Volksrepubliek China en dat de huidige situatie van de Tibetanen in China niet in aanmerking is genomen, gaat zij voorbij aan punt 2.13 van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat “in zoverre verzoekster volhoudt dat ze in China vreest voor de gevolgen van haar deelname aan betogingen in India, wat niet wordt aangetoond, dan dient gelet op artikel 48/5, § 4, van de

Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien”. Gelet op de devolutieve werking van het beroep met volle rechtsmacht bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is verzoeksters verwijzing naar de motivering van de beslissing van de commissaris-generaal niet dienstig en maakt zij geen schending van “het beginsel van de tegenspraak” aannemelijk. Het tweede onderdeel van het enige middel is ook in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. Verzoekster vraagt om, indien zou worden besloten tot de verwerping van het beroep, rekening te houden met haar financieel zwakke situatie bij het bepalen van de rechtsplegingsvergoeding.

Luidens artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de afdeling bestuursrechtspraak een rechtsplegingsvergoeding toekennen die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij. Te dezen is er geen sprake van een “advocaat van de in het gelijk gestelde partij” zodat het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding niet aan de orde is.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twee oktober tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams